

Estabilitat? De què, moreno!

Juan Carlos de Borbón diu que el seu regnat ha portat l'estabilitat i la democràcia a l'estat espanyol. La premsa del règim udola de plaer i els partits, quasi tots, aplaudeixen com a correctes cortesans que són. Tot molt bonic, tret que és mentida. La pretesa estabilitat que ens ha regalat el Borbó només sembla estable perquè els demòcrates no han, no hem, parat d'acceptar renúncies. I tot i amb això, ja en parlarem, perquè, en vist de totes les coses que passen aquests dies, parlar d'estabilitat mentre portes posada la corona no deixa de ser una miqueta divertit.

Juan Carlos de Borbón diu que el seu regnat ha portat l'estabilitat i la democràcia a l'estat espanyol. La premsa del règim udola de plaer i els partits, quasi tots, aplaudeixen com a correctes cortesans que són. Tot molt bonic, tret que és mentida. La pretesa estabilitat que ens ha regalat el Borbó només sembla estable perquè els demòcrates no han, no hem, parat d'acceptar renúncies. I tot i amb això, ja en parlarem, perquè, en vist de totes les coses que passen aquests dies, parlar d'estabilitat mentre portes posada la corona no deixa de ser una miqueta divertit. Quan Juan Carlos parla d'estabilitat supose que vol dir que ell encara és rei i que PSOE i PP poden anar alternant en el govern de l'estat mentre l'Audiència espanyola els deixa tranquils i no para de fastiguejar els altres. I, supose que també vol dir que, de moment, tan sols ha perdut el Sàhara, de la llista de territoris que eren indiscutiblement espanyols quan Franco li va donar les claus de la caixa i el sabre de comandant suprem. Vist des de la seua perspectiva, potsé sí que hi ha hagut estabilitat, sobretot si tenim en compte que tota l'oposició, començant per aquell Isidoro que acabà essent conegut per Felipe González, l'anomenava 'Juanito el Breve'. Però la llista que explica la pretesa estabilitat és farcida, no pas de mèrits seus, sinó de renúncies de l'oposició democràtica. O és que ja hem oblidat que el PSOE havia acceptat una democràcia en què el Partit Comunista no tenia lloc? O que Esquerra Republicana no es va poder presentar a les primeres eleccions perquè era il·legal? O que la sacrosanta constitució es va pactar sota l'amenaça gens metafòrica dels sabres, arraconant reivindicacions com el dret d'autodeterminació que tots deien que sostenien? Hauríem d'oblidar també que els atemptats ultrs al País Valencià, començant pels dedicats a Joan Fuster, mai no han estat investigats? I la maniobra, encara avui anomenada el cas Scala, que va enfonsar els anarco-sindicalistes? I el 23F? Que era una mostra d'estabilitat potsé? I tot allò de l'OTAN, que era que no i va resultar que sí? I els pactes de la Moncloa i la domesticació dels sindicats? I la implicació, mai prou explicada, de Juan Carlos en una part de la maniobra que acabà espatllant el ruc de Tejero, què era? I els silencis sobre la seua peculiar família? I la impossibilitat de saber-ne res, dels seus foscis negocis que han portat a la presó fins i tot alguns dels administradors de la seua sorprenent fortuna? Sorprenent sí. I tant. Era un pobre de solemnitat i ara és un dels rics més rics. I em sembla que no deu pas ser amb el sou ordinari que cobra, que s'ha fet tan ric. Però, és clar, en una nova mostra d'estabilitat, els partits del règim van impedir, el mes passat al congrés espanyol, que es poguera saber què cobra de nosaltres, tan sols això. I afegiu-hi tanta cua com vulgueu, de la LOAPA als morts de Vitòria, del cinc per cent del parlament valencià al fet que encara avui, trenta anys després!, no siga possible d'honorar com cal els morts que lluitaren per la democràcia, mentre ell conspirava contra el rei, el seu pare, amagat darrere les faldilles del marit de la Collares. Estabilitat, diu? Fuig, home! Vergonya, en tot cas. Nostra i dels nostres pretesos capdavaners, que s'han empassat tot allò que sabien i més, afirmant en veu baixa que ho feien, no perquè volien, sinó perquè no tocava més remei, i perquè ves què hi farem! Però això sí: en veu alta vinga aplaudir i aclamar la monarquia, aquesta europea i discreta monarquia que ara tanca revistes i després persegueix fotògrafs o mira d'engarjolar gent que es nega a acceptar la vergonya heretada. Fins ahir mateix.

3 octubre 2007

Una notícia de VilaWeb.com

Edició GENERAL
<http://www.vilaweb.cat>
Enllaç permanent